

det dog til en vis Grad er Tilfældet. Naar jeg før spurgte, om det var Tilfældet for Officerernes Vedkommende, var det ikke for at sætte Skel, men for at stryge det formentlige Skel; idet jeg gik ud fra, at Officererne vare fritagne for den Slags Ting, vilde jeg ogsaa have, at Underofficererne skulde være fri derfor.

M. Madsen: Hvorledes det ærede Medlem nu end vil forklare, at Flertallet har undladt at fremme denne Sag, bliver Resultatet dog nøjagtig det samme, at det er Underofficererne, der have maattet lide derunder, og det er højest beklageligt, da det er en Klasse Statsfunktionærer, der mere end nogen anden trænger til Hjælp. Alt dette er indrømmet, og dog har man ladet det være afhængigt af den politiske Situation. Jeg maa gøre opmærksom paa, at jeg hentydede selv til de Udtalelser, der vare faldne fra den daværende Krigsministers Side, at hvis man gennemførte Loven, styrkedes hans Stilling saaledes, at han kunde blive. Det har jeg nævnt, og jeg forstod i og for sig godt Tankegangen. Men jeg brugte det Udtryk, at det var for Smed at rette Bager. Der var derfor ikke meget at indvende derimod, og hvor højtideligt det ærede Medlem end tager denne Sag, maa jeg hævde, at det ikke er tiladeligt for et politisk Parti at lade gaa ud over Statsfunktionærerne, hvorledes de politiske Stridigheder udvikle sig.

Begrebet „inhuman“ tror jeg ikke, det ærede Medlem har forstaaet mine Udtalelser om. Forholdet var det, at jeg gjorde opmærksom paa, at jeg ikke betvivlede, der kunde forefalde Tilfælde, hvor man kunde faa den Opfattelse, at det var inhumant, ja, at der var inhumane Tilfælde. Jeg har kun beklaget mig over, at det ærede Medlem udtalte sig saaledes, at man maatte faa den Opfattelse, at det inhumane var Reglen. Det vil han dog neppe have sagt. For hvis det er Meningen med hans sidste Udtalelse, at han vil hævde dette, saa gentager jeg, at det er ganske og aldeles forkert. Det Eksempel, det ærede Medlem fremførte paa Inhumanitet, skal jeg ikke opholde mig ved. Det forekommer mig for Resten ikke, at det er muligt her at have nogen Mening om, hvorvidt det er rigtigt eller ej. Sagen er den, at det er muligt, at vedkommende ikke har forstaaet at behandle sit Gevær, saaledes som det skulde behandles, og saa er det naturligt, at han bør lære det. Vi maa alle lære, hvad vi ikke forstaa, hvilken Grad vi end indtage. Hvad det næste Punkt om Giftermaalet

angaar, har jeg ikke sagt noget med Hensyn til Sædelighedsattest — dette er det ærede Medlems Udtryk. Jeg har kun sagt, at det ærede Medlem fremførte, at en Regimentschef havde forlangt, at vedkommende Sergent skulde skaffe en Sædelighedsattest for at kunne gifte sig, og saa sagde det ærede Medlem, at det fordrede man ikke af Officererne — atter for at vise Modsetningen til den slette Behandling, der blev Underofficererne til Del. Det er muligt, at Chefen har begaaet en Fejl i den Maade, hvorpaa han har forlangt Oplysninger om, hvem den vedkommende ville gifte sig med, men at han har forlangt Oplysningerne derom, er ikke mere end hans Ret og Pligt, og nøjagtig det samme, som sker for Officerernes Vedkommende. Naar en Løjtnant vil gifte sig, maa han andre Hans Majestæt Kongen derom, han maa opgive, hvem hun er Datter af, og vedkommende Bataillonschef, som med sin Befaling skal garantere for, at der ikke er noget at udsætte paa denne Forbindelse, maa ogsaa sørge for, at den vedkommende ikke har truffet et Valg, som kan være til Skade. Nu er det mærkeligt, at det af det ærede Medlem fremføres paa en saadan Maade, som om jeg havde villet fremdrage Skavanker ved Officerskorpset. Jeg beklager meget, hvis det ærede Medlem finder, at den Taktik overhovedet er videre passende i Debatten. Jeg finder, den ligger under al Kritik. Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at dette Begreb „Sædelighedsattest“ er der ikke Tale om her, her er kun Tale om, at vedkommende skal opgive, hvem det er, han skal giftes med, og det bliver vedkommende Chæfs Sag, om han mener, at det Parti er passende. I modsat Tilfælde giver han ikke Tilladelsen. Nej, det ærede Medlem bør gaa en anden Vej, han bør forlange de Reglementsbestemmelser ophævede, som paabyde vedkommende at indhente Giftermaalstilladelse. Om han kan leve eller ej, kommer ikke de overordnede ved, kan man sige. Hvis det er det, det ærede Medlem vil, skal han ikke angribe de Mænd, som forsøge at hævde Bestemmelserne saa godt og human som muligt, men derimod selve de Bestemmelser, hvorpaa deres Optræden er grundet. Jeg vil ikke dermed — jeg siger det for at undgaa Misforstaaelse — have udtalt noget som helst om, hvorvidt det er rigtigt eller urigtigt, at der er sat Bestemmelser for Giftermaalstilladelse, og at der er taget Kauteler for, hvor meget man skal have i Indtægt, thi Besvarelsen deraf er noget vanskeligt, end det ærede